

Posudek

na diplomovou práci Lucie Šulíkové napsanou na téma „Promlčení v českém a německém právu – srovnání“ (stran 56; připojen seznam použité literatury jak české, tak německé).

Předložená diplomová práce má – kromě úvodu a závěru – šest kapitol, které ve svém souhrnu vyčerpávají po obsahové stránce základy zvolené tematiky.

Diplomantka své výklady začíná správně právní úpravou promlčení v českém a německém právu, přičemž – velmi obecně řečeno – mezi oběma úpravami neshledává zásadní rozdíl.

Těžiště diplomové práce spatřuji ^u kapitole třetí, pojednávající o podstatě promlčení. Kromě různého systematického zařazení promlčení v českém a německém právu diplomantka přes různost formulací zásadní rozdíl mezi oběma úpravami nespatřuje. V této souvislosti vzniká koncepční otázka, kterou se diplomantka podnětně zabývá, totiž zda se promlčuje subjektivní právo anebo zda se promlčují jednotlivé nároky jako části tohoto subjektivního práva. To je otázka, před kterou stojí i nově připravovaná úprava českého občanského zákoníku, a jež se přidrží pojetí a terminologii platného občanského zákoníku. Velmi zajímavě je diplomantkou podána kapitola o předmětu promlčení, zvláště pak její partie, která se týká promlčení, resp. nepromlčení vlastnického práva. Vlastnictví jako absolutní právo se jako takové nepromlčuje. V tom je shoda. Jak však je tomu s jednotlivými nároky, které se opírají o vlastnické právo (konkrétně s nárokem na vydání věci). Hraje tu roli princip právní jistoty? Pokud jde o osobnostní práva, diplomantka přitakává názoru, uplatňujícímu se v německém právu, totiž, že i všechny jednotlivé nároky založené na právu osobnosti se promlčují. To platí nejen, pokud jde o nárok na peněžité zadostiučinění, nýbrž podle diplomantky též i na přiměřené morální zadostiučinění. Ve všech zmíněných souvislostech diplomantka

– ovlivněná německou úpravou, nedávno modernizovanou – uvádí některé své podněty pro budoucí občanskoprávní úpravu. Snad jsem výkladu diplomantky správně porozuměl.

Následně se diplomantka zabývá v práci podnětně dohodami o promlčení, jakož i o délce a počátku promlčecí doby. Z těchto partií věnuje diplomantka zvláštní pozornost promlčení práva na náhradu škody a práva z bezdůvodného obohacení se subjektivní a objektivní promlčení doby, a v tomto směru uvádí – ovlivněna rovněž německou úpravou – některé zajímavé podněty. Své výklady zakončuje diplomantka rozbořem přerušení a stavení promlčení. I v tomto směru je na práci cenné, že diplomantka, využívajíc zřejmě svého německého studijního pobytu, přináší některé nové návrhy, které vyplývají z poslední reformy německého závazkového práva, a jež mohou být inspirující i pro českou úpravu (např. stavení po dobu mimosoudního jednání, stavení v případě nastalé vyšší moci).

Diplomová práce jako celek je podle mého názoru mimořádně podnětná. Svědčí nejen o výborném zvládnutí zkoumané problematiky promlčení v českém i německém právu, ale zejména o schopnosti diplomantky vždy samostatně v závěrečných resumé koncentrovaně vyjádřit shody a neshody, výhody a nevýhody mezi oběma úpravami. Zároveň oceňuji, že diplomantka neopomíjí upozornit na to, kterou ze zkoumaných úprav považuje u určitého institutu s ohledem na zásady a povahu občanskoprávních vztahů, zejména na zásadu právní jistoty účastníků, legislativně za přijatelnější.

Předběžné hodnocení práce : výborně

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc.